

210. STESK

442.

Od Příbora. Žeg. P. p. 116. Ol. 216. Erb. III. 127. Uoj. I. 237

Aj, zer - zaj, zer - zaj, můj ko - ni - čku vra - ny, přes po - le je - du - cí,

a - by u - sly - še - la mo - ja naj - mi - lej - ši v ko - mů - rce se - đu - ci.

Aj, zerzaj, zerzaj,
můj koničku vrany,
přes pole jeduci,
aby uslyšela
moja najmilejší
v komůrce seřuci.

Jak ho uslyšela,
zaplakat musela
o koňa vraneho,
ně tak o konička,
jako o Janička,
Janička švarneho.

Svitilo slunečko
na me okenečko,
od půlnoci měsíček,
ach, že už mi zarůst
od meho mileho
přes zahradku chodniček.

211. DOMLUVA

443.

Od Příbora

A když při - jde na ja - ro po - ho - da, a když při - jde na ja - ro po -

ho - da, přiď, sy - ne - čku, přiď do vi - no - hra - da.

[: A když přijde na jaro pohoda, :]
přiď, synečku, přiď do vinohrada.

Přiď ty edem, můj synečku, ku mně,
spatřiš pěkný rozmarijan u mne.

Trefi se to i panně ve zlatě,
ně tak, Bože, chudobnej sirotě.

Navoňáš se kvitka voňaveho,
napatřiš se líčka červeneho.

Poručím tě Panu Bohu i s nim,
spatřil sem tě v zahradečce s inšim.

Dybys byla chudobna sirota,
něnosila bys řetazy ze zlata.

Ach, což je mi po tej červenosti,
dyž ja nějsem u těbe v milosti.

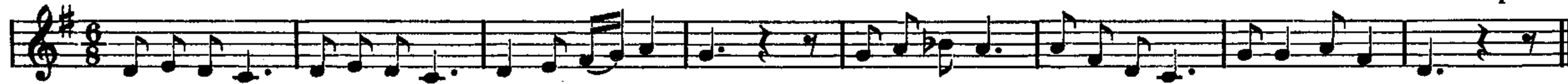
Nědivaj se, můj synečku, temu,
trefi se to i tobě samemu.

Nosila bys patěrečky drobne,
jako nosa děvečky chudobne.

212. BEZDĚČNÁ NÁUKA

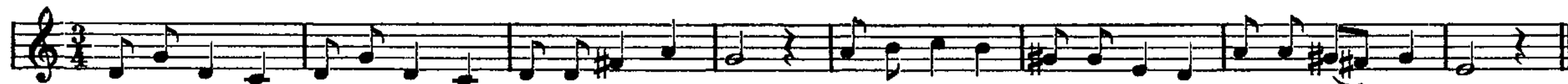
444.

Od Příbora. Ž. P. p. 148

A když rano, ra-ňu-sěnko drobny dešč pa - da, su-sě-do-va krava-rečka kravy vy-ha - ňa.

445.

Dy sem ja jel do po - le - čka, eš - če ně - byl deň, na - de - šel sem švarne děvče, o - no ple - je len.

A když rano, raňusěnko
drobny dešč pada,
susědova kravarečka
kravy vyhaňa.

Vyhнала jich v šire pole
a tam plela len;
přijel tu k ni šohajiček
na koňu branem.¹⁾

Pomož Pan Bůh, ma děvečko,
jak ty pleješ len.
Dajž to Pan Bůh, můj synečku,
nějed mi přežen.